

795 - وَعَنْ أَبِي جُحَيْفَةَ وَهُبَّ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: رَأَيْتُ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِمَكَّةً وَهُوَ بِالْأَبْطَحِ فِي قَبَّةٍ لَهُ حَمْرَاءَ مِنْ أَدَمِ، فَخَرَجَ بِلَالٌ بِوَضُوئِهِ، فَمِنْ نَاضِحٍ وَنَائِلٍ، فَخَرَجَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَعَلَيْهِ حُلَّةٌ حَمْرَاءُ، كَأَنِّي أَنْظُرُ إِلَى بَيَاضِ سَاقِيهِ، فَتَوَضَّأَ وَأَذَّنَ بِلَالٌ، فَجَعَلْتُ أَتَتَّبَعُ فَاهُ هَهُنَا وَهَهُنَا؛ يَقُولُ يَمِينًا وَشَمَالًا: حَيَّ عَلَى الصَّلَاةِ، حَيَّ عَلَى الْفَلَاحِ، ثُمَّ كَرَّتْ لَهُ عَنَّهُ فَتَقَدَّمَ فَصَلَّى يَمِيرٌ بَيْنَ يَدَيْهِ الْكَلْبُ وَالْحِمَارُ لَا يُمْنَعُ. مُتَقَدِّمٌ عَلَيْهِ [خ 376، م 503].

«العنزة» بفتح التون: نحو العكارة.

795. Абу Жухайфа Вахб ибн Абдуллоҳ розияллоҳу анхудан ривоят қилинади:

«Маккада, Абтоҳда, қизил чарм капаларида Набий соллаллоҳу алайҳи васалламни кўрдим. Билол у зотнинг таҳорат сувларини олиб чиқди. Кимдир (у сувга) етишди, (кимдир бирор олган сувдан ўзига) сепиб олди. Шу пайт Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам эгниларида қизил хулла билан чиқиб келдилар. Болдириларининг оқлиги ҳамон кўз ўнгимда... У зот таҳорат қилдилар. Билол аzon айтди. Мен унинг оғзига қараб турадим. У ўнгга ва чапга бурилиб, «Ҳайя ъалас-солааҳ», «Ҳайя ъалал-фалааҳ», дер эди. Кейин у зотнинг олдиларига бир аназа санчиб қўйишди. У зот олдинга ўтиб, намоз ўқидилар. Олдиларидан ит ҳам, эшак ҳам ўтаверар эди, қайтарилемас эди».

Муттафақун алаӣҳ.

NUBUVVAT MARVARIDLARI